



בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רחד"פ 8145-09-26

לפני: כבוד השופט אלכס שטיין

המבקש: אורן קובי

נגד

המשיבים: 1. עו"ד חגי אולמן, הנאמן על נכסי החייב
2. הממונה על הליכי חדלות פירעון ושיקום כלכלי

בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת א' לושי-עבודי) שניתנו ביום 5.7.2026 וביום 26.8.2026 בפש"ר 29186-05-16

בשם המבקש: עו"ד חן אגבלי; עו"ד איתי איילנברג

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת א' לושי-עבודי) אשר ניתנה ביום 5.7.2026 בפש"ר 29186-05-16, בגדרה השית בית המשפט על המבקש צו זמני בדבר חיוב בתשלומים חודשיים בסך של 30,000 ש"ח כ"א, אשר יעמוד בתוקפו עד להחלטה אחרת (להלן: צו התשלומים). כמו כן, הורה בית המשפט למבקש להגיש לנאמן על נכסיו (להלן: הנאמן) דו"חות חודשיים מפורטים על אודות הכנסותיו והוצאותיו, וכן להמציא מסמכים ואסמכתאות שיש בהם כדי ללמד על מצבו הכלכלי של המבקש. הבקשה שלפניי מופנית גם נגד החלטת בית המשפט המחוזי מיום 26.8.2026, בגדרה נדחתה בקשתו השנייה של המבקש לעיון חוזר (להלן: בקשה שנייה לעיון חוזר).

הרקע לבקשה

2. נגד המבקש מתנהל בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו הליך פשיטת רגל שראשיתו בשנת 2016 (להלן: הליך פשיטת הרגל). בגדרי ההליך, הוגשו נגד המבקש למעלה מ-123 תביעות חוב בסך כולל של כ-34,000,000 ש"ח, וזאת בנוסף לחובות החברות שבשליטתו, אשר היקף תביעות החוב בעניינן עומד על סך של כ-239,000,000 ש"ח. במהלך הליך פשיטת הרגל, הוגשו ואושרו על ידי בית המשפט שני הסדרי נושים

בעניינו של המבקש; ואולם, משהפר המבקש הסדרים אלו ולא עמד בהתחייבויותיו, הורה בית המשפט המחוזי ביום 10.8.2025 על הכרזת המבקש כפושט רגל, לפי סעיף 42 לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ם-1980 (להלן: פקודת פשיטת רגל).

3. במקביל להליך פשיטת הרגל, התנהלו נגד המבקש מספר הליכים פליליים, בהם תלוי ועומד נגדו כתב אישום משנת 2025 אשר מייחס לו, בין היתר, הפרת הוראה חוקית, הונאת נושים, רישום כוזב במסמכי תאגיד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, איסור הלבנת הון, הסתרת נכסים, איומים וסחיטה באיומים (ת"פ 37009-05-25) (להלן: ההליך הפלילי). במסגרת ההליך הפלילי, שוחרר המבקש למעצר בית תחת פיקוח אלקטרוני, וכן עומד בעינו צו שיפוטי האוסר עליו לעסוק בכל פעילות עסקית הנוגעת לנדל"ן (להלן: צו איסור עיסוק).

4. ביום 12.2.2026 עתר הנאמן לקביעת צו תשלומים חודשי בסך של 30,000 ש"ח, על דרך אומדנא, בטענה כי המבקש מנהל אורח חיים ראוותני הכולל מגורים בדירות פאר, שימוש ברכבי יוקרה, סיוע ממקורבים וייצוג משפטי יקר. המבקש התנגד לבקשה וטען כי כושר השתכרותו הינו אפסי לחלוטין בשל מעצר הבית בו הוא נתון וצו איסור העיסוק; כי הוא מתגורר בדירה שאמו שוכרת ממקורותיה שלה; וכי הוא מיוצג בהליך הפלילי על ידי הסניגוריה הציבורית.

החלטת בית המשפט המחוזי

5. בהחלטתו מיום 5.7.2026, קיבל בית המשפט המחוזי את בקשת הנאמן והשית על המבקש צו חיוב בתשלומים, חודשי וזמני, בסך של 30,000 ש"ח, תוך שנקבע כי המבקש פעל בחוסר תום לב לאורך ההליך, הסתיר נכסים וניהל אורח חיים בזבזני על חשבון הנושים בעודו נמנע מלשלם לקופת הנשייה מזה למעלה מ-6.5 שנים. בית המשפט הדגיש כי המבקש לא הציג ולו אסמכתא אחת על אודות מצבו הכלכלי הנוטען, וכי גובה צו התשלומים נמוך מהסכומים שהסכים להם בעבר במסגרת הסדרי הנושים בגדרם ויתר על טענותיו בדבר שינוי נסיבות או הגבלת עיסוק. בד-בבד, הורה בית המשפט למבקש להגיש לנאמן דו"חות חודשיים על הכנסותיו והוצאותיו, בצרוף תצהיר מגורים עדכני, הסכמי שכירות ושכר טרחה, וכן כל מסמך אחר המאמת את מצבו הכלכלי. נקבע כי לאחר שהמבקש יעשה כן, תינתנה הוראות מתאימות בנוגע לזימונו לחקירה בפני הנאמן לצורך בחינת האפשרות להגדיל או להפחית את התשלומים החודשיים.

6. בקשתו הראשונה של המבקש לעיון חוזר נדחתה ביום 26.7.2026, וביום 26.8.2026, לאחר החלפת ייצוג המבקש, הוגשה בקשה שנייה לעיון חוזר, אליה צורפו, לראשונה, אסמכתאות, בה המבקש ביקש לבטל את צו התשלומים או להעמידו על סך שאינו עולה על 500 ש"ח בחודש. בית המשפט המחוזי דחה גם בקשה זו, בקבעו כי המבקש לא הציג עילה לעיון מחדש וכי טענותיו נושאות אופי ערעורי שמקומן להתברר בפני ערכאת הערעור.

7. במקביל, הגיש הנאמן לבית המשפט המחוזי בקשה להוצאת פקודת מאסר מאחורי סורג ובריח נגד המבקש בגין הפרת החלטת בית המשפט מיום 5.7.2026. לצד בקשת רשות הערעור שלפניי, עותר המבקש למתן צו ארעי ולעיכוב ביצוע צו התשלומים והליכי המאסר המתנהלים נגדו כאמור.

בקשת רשות הערעור

8. בבקשה שלפניי טוען המבקש, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר השית עליו צו תשלומים חודשי בסך של 30,000 ש"ח על בסיס אומדנא, בשעה שכושר השתכרותו הינו אפסי בהיותו נתון במעצר בית ותחת צו איסור עיסוק. עוד נטען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר התעלם מהראיות שצורפו לבקשתו השנייה של המבקש לעיון חוזר אשר, לטענתו, מפריכות את קיומו של אורח החיים הראוותני המיוחס לו, ובהן אישור ייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית בהליך הפלילי והוכחה, כך נטען, כי אמו משלמת עבורו את דמי השכירות מכיסה. בנוסף, מלין המבקש על דחיית בקשתו השנייה לעיון חוזר מטעמים פרוצדורליים, תוך התעלמות מאופיו המתמשך של צו התשלומים – מצב דברים שלטענתו מקים חובה לדון בראיות חדשות לפי סעיף 181 לפקודת פשיטת רגל.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי לקבל תשובה.

10. הלכה היא עמנו כי לבית המשפט של חדלות פירעון מסור שיקול דעת רחב ביותר בהחלטות מן הסוג הנדון בהליך שלפניי, ובכלל זה בהחלטות אשר נוגעות לכושרו הכלכלי של המבקש ולקביעת צו התשלומים החודשי שיושת עליו כחייב בהליך פשיטת רגל. זאת, נוכח מומחיותו של בית המשפט בתחום זה ונוכח היכרותו הבלתי-אמצעית

עם בעלי הדין, עם פועלם של בעלי התפקידים שמונו בהליך, ועם שאר נסיבות המקרה. על כן, ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בהחלטות כגון דא, אלא במקרים חריגים בלבד (ראו: רע"א 15003-03-25 כוכבי נ' כונס הנכסים הרשמי תל אביב, פסקה 10 (18.8.2025); רע"א 32153-08-24 בן-ארי נ' קאופמן, פסקה 11 (17.11.2024); רע"א 2933/23 פלאח נ' כונס הנכסים הרשמי, פסקה 13 (22.6.2023); רע"א 1475/23 הורביץ נ' שריג, פסקה 9 (7.6.2023); רע"א 7567/18 מוקבל נ' כונס הנכסים הרשמי, פסקה 5 (2.12.2018)).

11. המקרה שלפניי אינו נמנה על אותם מקרים חריגים כאמור.

12. החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 5.7.2026, בגדרה הושת על המבקש צו התשלומים, מעוגנת היטב בנסיבותיו הפרטניות של המבקש וניתנה בשים לב להתנהלותו כפושט רגל, אשר נמנע מלהפקיד ולו שקל אחד בקופת הנשייה מזה מספר שנים. המבקש נמנע מלתמוך את טענותיו בדבר מצבו הכלכלי בראיות כלשהן עד להגשת בקשתו השנייה לעיון חוזר – מחדל שמטבע הדברים מעלה נגדו חשדות כבדים – ואף לא סיפק הסבר מניח את הדעת מדוע הראיות שצורפו לבקשתו השנייה לעיון חוזר לא הוגשו במועדן, יחד עם תגובתו לבקשת הנאמן לקביעת צו התשלומים. כפי שקבע בית המשפט המחוזי – בצדק רב – אין בחילופי ייצוג משפטי כדי להצדיק עיון מחדש בהחלטה (ראו: רע"א 5606/23 בלובל נ' הולנדר, פסקה 14 (4.9.2023) (להלן: עניין הולנדר); רע"א 7127/22 אלחי נ' מנסור, פסקה 18 (29.1.2023)). בהחלטות אלו לא מצאתי כל פגם אשר מצדיק התערבות בשיקול הדעת הרחב שכאמור נתון לבית המשפט של חדלות פירעון.

13. איני נדרש להכריע בשאלה אם בקשתו השנייה של המבקש לעיון חוזר באה בגדרי סעיף 181 לפקודת פשיטת הרגל, או שמא היא מהווה, הלכה למעשה, ניסיון להשיג על טעות מהותית שנפלה, לפי דבריו, בהחלטה בה הושת עליו צו התשלומים (ראו: עניין הולנדר, בפסקאות 9-12). כך או כך, בית המשפט המחוזי בחן את הבקשה בהתאם לאמות המידה החלות על בקשות לעיון חוזר וקבע כי המבקש לא הצביע על שינוי נסיבות מהותי או על עובדות חדשות שעשויות להצדיק שינוי בצו התשלומים, וממילא לא הראה שבהחלטה, שאותה הוא מבקש לשנות, נפלה טעות ברורה וגלויה על-פני הפסק. גם בקביעתו זו של בית המשפט המחוזי לא מצאתי עילה להתערב.



14. אוסיף ואציין, כי אין באמור לעיל כדי למנוע בחינה מחודשת של צו התשלומים מכאן ולהבא. כפי שהבהיר בית המשפט המחוזי בהחלטתו, צו התשלומים שהושת על המבקש הינו זמני, ונקבע כי לאחר שהמבקש ימציא דו"חות מלאים ומפורטים בדבר מצבו הכלכלי, ניתן יהיה לשוב ולבחון את הצו – דבר שמן הסתם ייעשה בהתבסס על חקירה ודרישה ועל נתוני אמת, ולא על אומדנא.

15. סוף דבר: הבקשה למתן רשות ערעור נדחית, ועמה נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"א תשרי תשפ"ז (22 ספטמבר 2026).



אלכס שטיין
שופט

